

[O. Mathiasen.]

det ærede medlem opmærksom på, at nu har mit parti været her i tinget siden 15. november 1960, og jeg tror, det ærede medlem må indrømme, at vi har i en hel mængde sager, for ikke at sige de allerfleste, vist vilje til en positiv behandling af foreliggende lovforslag, og det har vi også agtet at gøre i denne sag. Så må jeg også føje til, at det er dog ikke mit parti, der er skyld i denne lærermangel, eftersom vi ikke har været her længere end siden november 1960. Man kunne spørge det ærede medlem hr. K. B. Andersen, hvorfor han og hans parti ikke for længst har klaret hele problemet omkring lærermangelen. Man har jo længe været opmærksom på, at det var et alvorligt problem. Hvorfor er det ikke løst for længe siden? Det kan i hvert fald ikke være socialistisk folkepartis skyld, at det ikke er løst endnu.

Må jeg for lige endnu en gang at vende tilbage til den facon, det ærede medlem taler på, sige, at jeg helt vil skænke ham udtalelsen om, at man nok kan mærke, valgdagen er nær. Jeg kan kun sige så meget, at det jo er en kendsgerning, at valgdagen er nær — det er noget, som det ærede medlems parti måske også af og til tager hensyn til. Jeg kan bare for mit eget vedkommende sige, at jeg overhovedet ikke har haft den tanke, at vi var i nærheden af kommunevalget.

Det er nødvendigt, at jeg kommer med nogle flere bemærkninger om hele denne sag. Jeg kan med det samme sige som indledning — jeg har ikke selv set det, men man har sagt mig det — at der i en pressemeddelelse har stået noget i retning af, at hele udvalget undtagen socialistisk folkeparti går ind for at afhjælpe lærermangelen. Det må vel forstås på den måde, at socialistisk folkeparti ikke vil være med til at gennemføre foranstaltninger imod lærermangelen; men en sådan fortolkning af mit partis stilling er — det vil jeg gerne sige — selvfølgelig ikke rigtig, og en sådan stillingtagen ligger der ikke i mindretallets udtalelse i betænkningen. Jeg gav ved første behandling udtryk for, at vi i mit parti fuldt ud erkender, at der er en alvorlig lærermangel til stede, og at denne mangel på den ene eller den anden måde må forsøges afhjulpet, også selv om de foranstaltninger, der måtte blive truffet,

vil gøre ondt til flere sider. Jeg skal da også gerne indrømme, at jeg personlig ikke vil stille mig helt afvisende over for visse dele af det, der er foreslået her.

Det gælder især § 2, som giver ministeren bemyndigelse til at fastsætte et maksimum for antallet af ugentlige timer. Det vil ikke volde mig personlig særlige kvaler at gå ind for denne bestemmelse, både fordi den højtærede minister har givet udtryk for, at det er en bestemmelse, som vil blive anvendt med størst mulig skånsomhed, og fordi det er min opfattelse, at skal der træffes foranstaltninger af mere eller mindre vilkårlig art til afhjælpning af lærermangelen, så er det den af de i lovforslaget foreslåede bestemmelser, som jeg personlig har mest sympati for. Jeg ser hellere, at timetallet i folkeskolen beskæres lidt, end at man sætter klassekvotienten op, eller at man i folkeskolen anvender en masse mere eller mindre kvalificerede eller helt ukvalificerede lærerkræfter. Dette standpunkt tager jeg både som lærer i folkeskolen, og fordi jeg mener, at det vil være til gavn for skolen og for børnene i skolen, og jeg er ikke i tvivl om, at mange forældre til skolesøgende børn vil give mig ret i denne betragtning.

Men når jeg har sagt dette, er det nødvendigt, at jeg fremsætter et par bemærkninger om, hvorfor vi i min gruppe ikke mener at kunne gå ind for lovforslaget, som det her foreligger. Jeg kan føje til, at jeg ganske deler den opfattelse, som min gruppe er kommet frem til. Vi er kommet frem til dette standpunkt efter en særdeles grundig overvejelse, bl. a. efter at vi meget nøje har drøftet de mange problemer, der har været til behandling i udvalget, og efter at vi har drøftet sagen med en lang række interesserede, både skolefolk og forældre.

Jeg skal nævne to ting, som især motiverer vor stillingtagen. For det første: vi er især betænkelige ved de bestemmelser i lovforslaget, som i praksis vil betyde, at der, om jeg så må sige, lægges loft over visse kommuners mulighed for at ansætte det ønskede antal lærere. Det vil igen sige, at mange af de nye lærere ikke kan få ansættelse i de egne af landet og ved de skolevæsen, hvor de helst ønsker at få beskæftigelse.

Nu kan man sige hertil — det er blevet